

Posudek vedoucí bakalářské práce

Tereza Vondrová, Prof. PhDr. Zdeněk Fiala, DrSc. (* 5. 5. 1922, + 3. 8. 1975), 64 stran.

Tereza Vondrová si jako téma své kvalifikační práce vybrala v mnoha ohledech zakladatelskou osobnost Zdeňka Fialy, který byl prvním vedoucím samostatné katedry PVHAS v moderní době, otevřel odbornou diskusi o moderní diplomacie a pro mnoho generací historiků se prostřednictvím svých monografií a edic stal také průvodcem při studiu středověkého období.

Jedná se o téma velmi obtížné vzhledem k tomu, že dosud se k hodnocení Fialovy osobnosti nikdo neodhodlal. Dosavadní literatura se tedy omezuje pouze na nekrology či přehledy dějin naší katedry. Existuje samostatný archivní fond, který T. Vondrová také využila. Autorka si klade vysokou ambici nejen zhodnotit odbornou činnost Z. Fialy, ale také si předsevzala poznat jej blíže jako člověka.

Jak se tedy T. Vondrová se stanovenými úkoly vyrovnala? Co se týče pohledu na profesní život, nejprve si prochází jednotlivá prostředí, v nichž se pohyboval (archiv, univerzita) a jednotlivé tematické okruhy, jimiž se zabýval. Tyto okruhy jsou pak ilustrovány rozborem konkrétních prací. Do užšího výběru se tak dostala dnes již takřka ikonická studie *Diplomatika jedna – nebo dvě?* A dvě historické práce: *Přemyslovské Čechy a Předhusitské Čechy*. Autorka o nich velmi podrobně referuje a tam, kde to bylo možné, také dodává ohlasy na danou práci. Proti tomuto postupu jistě nelze nic namítat, ačkoli ohlasy jsou pouze z novin a nikoli z odborných historiografických periodik, která by zas jistě přinesla jiné, snad i relevantnější postřehy. Škoda je, že zcela stranou zůstala Fialova ediční práce, kterou je možno považovat za další z pilířů jeho činnosti.

Poněkud sporněji hodnotím výsledky v oblasti hodnocení osobnosti prof. Fialy. Velmi chvályhodné je použití rozhovorů s vybranými pamětníky – T. Vondrová „použila“ ty, kteří byli nejbližší – tedy prof. Bláhovou a prof. Hlaváčka, nicméně aby metoda oral history přinesla skutečně relevantní výsledky, bylo by třeba ji ještě poněkud rozšířit a podepřít také příslušnými poměrně dnes již komplikovanými postupy. Druhá výtka směřuje k využití osobního fondu Z. Fialy ve věci zkoumání jeho osobnosti. Autorka využila pouze ryze rodinnou korespondenci nejužšího rodinného kruhu, domnívám se však, že osobnostní rysy pisatele by mohly být zachyceny i v další osobní korespondenci a to samozřejmě ještě spíše než ve fondu Fialově ve fondech jeho dalších korespondenčních partnerů.

Použitím primárních pramenů autorka překročila základní nároky na bakalářskou práci a oceňuji též nadšení, s nímž se autorka do práce pustila, v rovině interpretační naopak mohlo a dokonce i mělo být řečeno k významu i osobnosti Zdeňka Fialy více a práci je nutno brát jako první impuls, který by mohl vzbudit zájem dalších badatelů o tuto významnou osobnost našeho archivnictví a pomocných věd.

Práci hodnotím jako velmi dobrou, přičemž při kvalitní obhajobě je možné hodnocení ještě zlepšit.

V Praze 7. června 2018

PhDr. Klára Woitschová, Ph.D.